

Et enkelt menneske

Der bliver glæde hos Guds engle over een synder, der omvender sig (Luk. 15,10), thi et menneske har en uendelig værdi; han er Guds højeste skabning.

Gang på gang understreges det for os, at et menneskes værd er så høj, at Gud ikke har sparet noget for at opsøge ham og frelse ham. Jesus *måtte* drage igennem *Samaria* (Johs. 4,4), thi der var en stakels forkommen kvinde i byen, og hende måtte han opsøge og frelse. Hyrden gik ud i ørkenen og ledte efter det forsvundne får, indtil han fandt det og lagde det på sin skulder med glæde og bar det hjem (Luk. 15,4-5). Sådan er kærligheden; den alene ser, hvad et menneske er værd; den alene sætter alt ind på at frelse den fortabte og finde den bortkomne.

Det er betagende at læse indledningen til *Lukas-evangeliet*, thi de første fire vers afslører, hvad *Lukas* gjorde for et eneste menneske, den højædle *Teofilus*.

Eftersom mange andre har...

Mange andre havde affattet en beretning om Jesu liv og gerning, og til vor forundring drager *Lukas* en helt anden konklusion heraf, end vi ville. Han skriver ikke: »Eftersom mange andre har taget sig for at affatte en beretning om de begivenheder, som er fuldbyrdet iblandt os, har jeg ikke fundet det nødvendigt også at affatte en, men sender dig hermed den bedste af de foreliggende.«

Han gør det stik modsatte – han påtager sig det kæmpearbejde nøje at gennemgå det altsammen forfra og derefter nedskrive det for *Teofilus* i rækkefølge.

Hvorfor dog dette store og langvarige arbejde for et enkelt menneske? Fordi så meget værd var *Teofilus* i *Lukas*' øjne!

Lukas følte, at Gud havde lagt et ansvar på ham for *Teofilus*' frelse. Derfor sparede han sig ingen anstrengelse og sprang ikke over, hvor gærdet var lavest.

Det var dybest set *for Gud*, han gjorde det store arbejde. Den beslutning, han traf om at nedskrive det altsammen, var i overensstemmelse med Guds Ånd; den var ikke egenmægtig, men udspang af Guds vilje; derfor kunne *Lukas* gennemføre den helhjertet fra først til sidst.

Helhjertet for et enkelt menneske! Sådan er Guds kærlighed! Kunne *Lukas* ikke have udrettet mere, hvis han i stedet for at gøre alt for eet menneske, havde gjort noget for hundredvis af andre? Kunne og burde han ikke have spredt sig ud over

mange flere? Sådan tænker man jo i vore dage!

Ja, det gør man, men i vore dage tænker man desværre ikke så godt, som *Lukas* gjorde!

Han spredte sig netop ikke, thi når et menneske spreder sig, udretter det ikke noget væsentligt. Det er, hvad *Wetterlund* kalder for *mangesysleri i periferien*. En moder spreder sig aldrig, men er alt for sit barn; har hun flere børn, er hun alt for hvert enkelt af dem.

Lukas var ikke noget for en her og noget for en der, men samlede sig om at være alt for *Teofilus* – just derfor blev han så meget for mangfoldige!!

Arbejdet

Han ville hjælpe *Teofilus* til frelse og gik derfor til værket som en sand *evangelist*.

Han vidste, hvad der ikke kunne hjælpe *Teofilus*, og hvad der kunne hjælpe ham.

Hvad mennesker har tænkt eller tidens digtere sagt kan aldrig hjælpe noget menneske til frelse og forløsning. Det drejede sig *ikke* om mennesketanker eller menneskeord.

Det kunne heller ikke hjælpe *Teofilus*, om *Lukas* bragte sig selv i forgrunden eller stillede sig selv i centrum. Derfor træder han helt tilbage. Han går så vidt, at han end ikke nævner sig selv i hele sit evangelium!

Skal *Teofilus* blive virkelig frelst, må der noget helt andet til, nemlig en beretning om de *begivenheder*, som er *fuldbyrdet*, d.v.s. en beretning om de store gerninger, Gud i Kristus har gennemført, så vor Frelser til sidst fra sit kors kunne udbrude: »Det er fuldbragt!«

En beretning herom i Ånd og sandhed er, hvad ethvert menneske behøver, om det skal komme til frelsende tro; det vidste *Lukas* – og bemærk, hvor samvittighedsfuldt han aflagde den!

Han gennemgik det altsammen *nøje* (vers 3). Der er ikke plads til overfladiskhed og letkøbte vendinger i virkelig evangelisation. Helligånden er *sandhedens* Ånd og derfor nøjagtig.

Lukas var *grundig* og gav både sig selv og *Teofilus* tilstrækkelig tid. Han udøvede ingen pression over ham, løb ikke storm imod ham i svedende, kødelig nidkærhed, thi hastværk er også i evangelisation lastværk.

Jeg ved ikke, hvor lang tid det tog *Lukas* at nedskrive sit evangelium, men jeg ved, at det tager flere timer at gen-

nemlæse det i ro. *Lukas* er en af alle tiders største evangelister og sjælevindere. Mig tykkes, at vore dages evangelister har adskilligt at lære af ham.

Hensigten med hans store arbejde var, at »du kan lære at kende, hvor pålidelige de ting er, hvorom du er blevet undervist« (4). *Teofilus* var endnu ikke blevet overbevist; han vaklede; var det virkelig sandt, hvad han havde hørt og havde fået indprentet? Mange har det som han. Desværre bliver de almindeligvis regnet for kristne og indlemmet i en eller anden forsamling, men de er ikke født på ny. *Lukas* ville hjælpe *Teofilus* til – til hvad? Til »at lære, hvor pålidelige de ting er, hvorom du er blevet undervist? Nej, han ville, at *Teofilus* skulle »lære at kende, hvor pålidelige de ting er!« Det drejer sig om noget mere end, hvad forstanden kan lære gennem en rigtig undervisning; det gælder om, at *Teofilus* lærer det *at kende*, d.v.s. bliver eet med det i sit hjerte, så han får Åndens indre vidnesbyrd om, at også han nu er Guds barn ved troen på Jesus. Først da er han kommet igennem den snævre port, der fører til livet; først da er han blevet født ovenfra, født af Gud, født på ny!

»Ånden selv vidner sammen med vor ånd, at vi er Guds børn« (Rom. 8,16). Det må *Teofilus* kende, ellers nytter al den undervisning, han har fået, ham ikke. Det vidste evangelisten *Lukas*; derfor udråbte han ikke *Teofilus* som en kristen, men ventede på, at *Teofilus* selv kunne vidne derom, fordi Guds Ånd gav han sit vidnesbyrd derom.

Det er også grunden til, at han ikke optræder jovialt, kammeratligt eller overåndeligt, men høfligt: *højædle* *Teofilus*! Han vidste, at intet oprigtigt menneske synes om at blive kaldt *broder*, før han i sin ånd føler, det er en passende tiltale.

Mange andre

Lukas gjorde ikke noget nyt, thi det, han gjorde, havde mange andre gjort – og dog blev det noget nyt, thi det blev gjort på *Lukas*' måde, sådan som Gud ville have, han skulle gøre det!

Du og jeg skal formentlig dagligt gøre, hvad mange andre også har gjort og gør. Det er altså ikke noget nyt, men tænk, enhver af os får lov til at gøre det af hele sit hjerte som for Herren (Kol. 3,17 og 23), d.v.s. på sin måde, således som Herren vil, at han/hun skal gøre det! Da er det jo noget nyt og alt andet end trivielt!

Det mest vidunderlige er, at da får det virkelig betydning!

Herren trak sig tilbage

Store skarer kom engang sammen for at høre Herren og for at blive helbredt for deres sygdomme; men han trak sig tilbage til ørkenerne og bad (Luk. 5,16). Og en anden gang, da folkene havde oplevet, at han kunne bespise fem tusinde mænd med nogle få brød og fisk, ville de gøre ham til konge, men han trak sig atter tilbage op i bjergene, ganske alene (Johs. 6,15). Han trak sig tilbage – han trak sig atter tilbage – hvorfor?

Hvorfor kom de?

Om den første skare står der, at de kom for at høre. Hvorfor talte han da ikke til dem? Der står også, at de kom for at blive helbredt! Hvorfor helbredte han dem da ikke?

Det skyldes, at summen af deres ønsker var at få alle deres jordiske behov dækket. Det var, hvad de ville høre om, og det var, hvad de ville han skulle gøre for dem.

Det var et ønske, som djævelen ikke havde noget imod, at han indfrie. Satan havde jo vist ham alle verdens riger og deres herlighed og sagt til ham: »Dig vil jeg give magten over alt dette tillige med dets herlighed; thi til mig er den givet, og jeg giver den til hvem, jeg vil« (Luk. 4,5). Hvis Jesus blot ville imødekomme menneskenes ønsker om at få denne verden omdannet til et herligt sted uden sygdomme og uden nød, da skulle satan ikke hindre ham deri.

Længere rækker det uigenfødte menneskes længsler ikke; de er i ledtog med denne verdens fyrste, men det forstår menneskene ikke. Hvis der findes en Gud, er han da nødt til at gribe ind og afhjælpe enhver nød! Sådan tænker mennesket, og satan bestyrker ham i denne »indlysende rigtige« tanke!

Og nu var Jesus der! Han kunne helbrede, og han kunne gøre undere! Hvad er da mere naturligt, end at alle kommer til ham for at høre, hvad alle gerne vil høre, og blive helbredt fra deres sygdomme, hvad alle mest af alt vil, og gøre ham til konge, så jorden forvandles til et herligt sted, hvor der intet andet er for mennesket end herlighed!

Ingen, end ikke en eneste tænker på, at dette er satanisk. Begejstring og forventning fylder enhver sjæl.

Men Jesus skuffer dem. Han trækker sig tilbage. Lad os ikke glemme, at Han er den samme i dag!

Tilbage til ørkenerne for at bede

Det var i ørkenen, han havde besejret satan, der fristede ham med at vise ham, hvad han kunne opnå, hvis blot han ville indfri menneskehedens ønsker om et liv her på jorden uden nød og lidelse og ikke selv gå korsets vej.

Satan er denne verdens fyrste. Nu var mange af hans undersåtter kommet til Jesus i samme ærinde: fri os af lidelsen, hjælp os til en herlig tilværelse, hvor alle vore ønsker bliver opfyldt!

Han elskede dem. Det gjorde satan ikke. Han vidste, at de ikke kendte deres egentligste nød, deres dybeste behov. De vidste muligvis nok, hvad *skyld* er, thi selv det uigenfødte menneske ved noget om, at det er skyldigt i dette og hint; men de vidste ikke, hvad *synd* er, thi det ved intet uigenfødt menneske. Synd er nemlig *vantrø*, hvilket vil sige, at det uigenfødte menneske ikke er andet end synd. Hvordan skulle han i sin vantrø vide det? Derfor forstår intet menneske uden videre, hvad det mest af alt trænger til. Men Jesus vidste det og var ene om at vide det. Han kendte nemlig Gud, hvilket heller intet menneske sådan uden videre gør. Han kendte Guds *hellighed*, men intet er det uigenfødte menneske mere fremmed og ubekendt end netop helligheden, den fortærende, den frygtindgydende, der hader synd.

For di han elskede dem, fordi han kendte deres egentlige behov, trak han sig tilbage fra dem. Kun ved at skjule sig kunne han åbenbare sig for dem til deres virkelige hjælp, som de skulle takke ham for gennem alle evigheder, dersom de ikke foragedes på ham.

Derude i ørkenerne bad han. Han bad for sig selv, at han måtte forblive i Gud og ikke give efter for fristelsen til den lette vej, folkeskarerne og satan ville have, han skulle slå ind på. Han bad for dem, at de måtte lære deres sande behov at kende og lære ham at kende.

Han foragtede dem ikke, men havde medlidenhed med dem. Han var ikke følelseskold overfor deres legemlige lidelser. Han ville dem deres bedste. Det vil han altid.

Han trak sig atter tilbage op i bjergene, ganske alene

Herren er et tegn, der modsiges (Luk.

2,34). Han modsiges af sine egne gang på gang lige til det sidste, og han modsiges af denne verdens børn uafledigt. Når de ville gøre ham til konge, var det at sige ham imod, men det vidste de ikke. Det forekom dem at være det eneste rigtige, det eneste naturlige.

Men han trak sig atter tilbage. Gang på gang måtte han trække sig tilbage. Glem ikke, at han er den samme i dag og derfor atter og atter trækker sig tilbage fra dem, der modsiger ham uden at ane, at de gør det.

Denne gang trak han sig tilbage op i bjergene, hvor han var himmelen nærmere; han var *ganske alene* (Johs. 6,15).

Bliver du stille for disse to ord, fornemmer du et dyb af usigelig ensomhed og smerte. Det var en forsmag på korset, hvor han var ganske alene, forladt af alle, forladt endog af Faderen, så han råbte: »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig!«

Ganske alene, uforstået af alle, endog sine nærmeste – *ganske alene*, berøvet af jordisk herlighed, et skue uden lige af elendighed, fornærelse og kvide – *ganske alene* fuldbrogede han det værk, der måtte fuldbyrdes, hvis menneskene, som han elskede, skulle få den virkelige herlighed, herligheden fra Gud, der ikke består i jordisk bekvemmelighed og sorgløshed, men i syndernes forladelse efter Guds nådes rigdom og i ligedannelse med Jesus, så man – om det er Guds vilje kan bære sine lidelser og smerter til hans ære, ikke agtende dem for værd at regne imod den herlighed, der skal åbenbares på os!

Sandelig elskede han dem; derfor imødekom han ikke deres ønsker, men trak sig tilbage atter og atter for at være ganske alene.

Herrens kraft virkede, så han kunne helbrede

En dag, da han lærte, skete det, at der sad nogle farisæere og lovlærere der; de var kommet til fra alle landsbyerne i Galilæa og Judæa; og *Herrens kraft* virkede, så han kunne helbrede (Luk. 5,17).

Dette skriver evangelisten umiddelbart efter, at han i vers 16 har skrevet, at Herren trak sig tilbage til ørkenerne og bad i stedet for at helbrede skarerne for deres sygdomme.

Dermed viser Lukas, at der findes en *anden* kraft, der også kan helbrede. Det er *satans kraft*.

Denne verdens fyrste har ikke noget imod at helbrede, hvis han dermed befæ-

ster sit greb om menneskene, og helst af alt ville han, at Jesus tog denne kraft i anvendelse. Da skarerne kom for at blive helbredt for deres sygdomme, og da de kom for at gøre ham til konge, opstod en situation, hvor satan gerne havde stillet sin kraft til Jesu rådighed, hvis blot denne havde gjort sig uafhængig af Faderen og imødekømt skarerne brændende ønske.

Men Jesus forblev lydige imod sin himmelske Fader i absolut afhængighed. Han »kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre; thi hvad han gør, det samme gør også Sønnen« (Johs. 5,19).

Derfor kunne han ikke helbrede dem – skønt han, set fra et andet synspunkt, kunne helbrede dem nårsomhelst. Havde han helbredt dem, da havde han allieret sig med satan og hans kraft – og alt havde været tabt i tid og evighed!

I dag

Vi oplever store og forfærdelige forførelser i vore dage. Vejen for Guds børn er smal. Der er dybe grøfter på hver side af den smalle vej, der fører til livet.

Den ene grøft falder vi ned i, hvis vi afviser, at Jesus også i dag ledsager forkyndelsen af evangeliet med de medfølgende tegn. Den anden grøft falder vi ned i, hvis vi hævder, at et Guds barn aldrig skal lide af sygdom og nød.

For tiden synes denne anden grøft at være den, der drager de fleste ned i sig, bort fra Herren. Jesu navn tages til indtægt for en forkyndelse, der lover mennesket alt, hvad mennesket ganske naturlig ønsker sig. Jesus drages ind i en proklamation, der er en modsigelse af korsets evangelium. Han fremstilles som en, der er allieret med denne verdens herlighed.

Men han drager sig tilbage og drager sin Ånd tilbage derfra. Så har man en anden Jesus, en anden ånd og et andet evangelium (2. Kor. 11,4), men tror selv, at han herliggøres på en særlig måde. En større forførelse er næppe tænkelig.

Han trækker sig tilbage, thi han elsker de forførte og vil hjælpe dem. Nogle bryder helt sammen, når de ikke helbredes trods alle de forsikringer, der har lydt derom i deres øren, og al den »tro« de har tilvejebragt i deres forsøg på at »stå fast«

på løfterne. Langt bedre at bryde sammen og få et sønderbrudt hjerte og en sønderknust ånd end at forblive i forførelsen med et ubrudt hjerte og en stærk ånd! Det er Herrens nåde, at han lader det bryde sammen for de forførte. Han har skjult sig for dem for at åbenbare sig for dem. Nu kommer han med lægedom til de syge hjerter og balsam for de sårede sjæle. Nu forbarmer Herren sig og skænker dem den nåde, der ene herliggør ham, men ikke levner dem nogen ros.

Lad os ofte i stilheden betragte ham, der trækker sig tilbage op i bjergene *helt alene* – det fortsatte i *Getsemane*, hvor han trak sig tilbage fra sine nærmeste så meget som et stenkast – det kulminerede på *Golgata*, hvor ingen bliver hos ham, end ikke Faderen!

Så højt elsker han dig og mig! Han glemmer dig aldrig!

Mennesker af betydning

I Luk. 2,1 nævnes kejser *Augustus* og i 3,1 kejser *Tiberius*, to verdensherskere, og vi er ikke i tvivl om, at her møder vi to mennesker af betydning.

Midt imellem kap. 2,1 og kap. 3,1 møder vi to gamle mennesker, *Simeon* og *Anna* (2,25 og 36), og nu er vi vel i selskab med to ubetydelige mennesker! Alle vidste, hvem Augustus og Tiberius var, men ingen kendte de to gamle, og ingen regnede dem for noget.

Hvorfor står der da mere om Simeon og Anna i Den hellige Skrift end om de to kejsere? Fordi det er dem, der i evighedens lys har langt større betydning end de to mægtige herrer!

Og se!

Helligånden henleder opmærksomheden på dem ved at sige: »Og se, der levede i Jerusalem en mand ved navn Simeon« (Luk. 2,25). Guds Ånd gør opmærksom på, hvem vi bør lægge mærke til, hvis vi vil kende dem, der i Guds øjne betyder noget.

Simeon var en retfærdig og gudfrygtig mand. Det kunne ikke siges om de to kejsere. Det kan næsten aldrig siges om denne verdens store, men der findes her og der nogle, om hvem det kan siges. Det er

ofte ældre mennesker, der har gået i livets skole.

Det siges ikke, hvad Simeons arbejde bestod i. Det behøver vi ikke at vide, thi et menneskes betydning for Gud består ikke først og fremmest i, hvad han udfører, men i, hvad han er. Når en mand af Guds Ånd karakteriseres som retfærdig og gudfrygtig, er det væsentligste sagt. En sådan er salt og lys.

Han ventede Israels trøst; hans forventning var til Gud, ikke til mennesker. Simeon var en mand, der kunne bide på Gud i hjertets forventning. Dem er der aldrig mange af. Der er derimod altid rigeligt med foretagsomme personer, fulde af det, man kalder initiativ og aktivitet. Lovet være Gud for enhver Simeon!

Helligånden var over ham. Dermed er det sagt, at forbindelsen mellem Himmel og jord var ubrudt til stede i ham. Han kendte Gud; han var en søjle; men der var næppe mange, der regnede denne gamle, stille mand for noget synderligt.

Han kom nu

Det var varslet ham af Helligånden, at han ikke skulle se døden, før han havde set Herrens salvede (vers 26). Simeon befandt sig i et område, der, åndeligt set, er

fuldt af farer og faldgruber: grænsen imellem ønsketænkning og ønskedrømme på den ene side og Helligåndens vink og varsel på den anden side. Hans Guds frygt bevarede ham fra ønsketænkning og fald, thi Guds frygt gør ydmyg. Han havde ikke udbasuneret, at han ikke skulle dø, før han havde set Herrens salvede, thi et Åndens varsel er for helligt til omtale; hvad der udbasunerer for andre i så henseende er som regel ønsketænkning, der ikke bliver virkelighed. Simeon kendte Helligåndens varsel og dens tilskyndelse. Det er der altid mange, der påstår, at de gør. For Simeons vedkommende var det ikke en påstand, men virkelighed. Lovet være Gud for enhver Simeon!

Han kom nu, tilskyndet af Helligånden, ind i helligdommen (27). Det var det belejlige øjeblik at komme, thi i samme øjeblik blev Jesus bragt ind i helligdommen! Simeon var rede, da Jesus kom. Det var Augustus ikke og Tiberius heller ikke. Hvad betyder de dog i sammenligning med den ukendte, gamle, stille mand!

Hvilket møde mellem den gudfrygtige gamling og barnet Jesus! *Han tog Jesus i sine arme og priste Gud* (28)! Har det nogen betydning! Det betyder uendeligt mere, end alle Augustus' og Tiberius' for-

anstaltninger tilsammen! Hver gang noget tilsvarende sker, har det betydning langt ud over øjeblikket, thi det bringer ære til Gud og glæde i den evige verden. Derfor synes jeg, du skulle favne din Frelser og prise Gud!

Herre, nu

Så tog han afsked med livet og gik ind til Livet, idet han sagde: »Herre! nu lader du din tjener gå bort i fred, som du har sagt, thi mine øjne har set din frelse« (29 og 30). Enhver, der kan sige sådan, siger noget, som er uendeligt højt over, hvad denne verdens store og viise kan sige. Simeon udtrykker ikke et ønske (»nu lade du din tjener gå bort i fred«), men et faktum (»nu lader du ham gå bort«); det er ikke ønsketænkning, men virkelighed, thi det bygger på, hvad Gud har sagt!

Hans øjne havde set Guds frelse. Hvor andre kun kunne se et lille barn, kunne han se Guds frelse. Simeon havde sandelig øjne at se med! Der var et hjælpeløst spædbarn, men i denne afmagt kunne han se Guds kraft og frelse. Augustus og Tiberius havde helt andre begreber om kraft og magt. Dette barn skulle ende i dødens afmagt på et kors. Det er Guds kraft, det er Guds frelse. Salig enhver, der har set det; han skal gå bort i fred.

Hun trådte til i den samme stund

Der var også en gammel, affældig kone på fireogfirsindstyve år (37); hun var endnu mindre værd end gamle Simeon; hvem regnede hende for andet end en nyttesløs olding?

Men tænk, hun var *profetinde* (36), altså en slags *Deborah* (Dom. 5) eller *Hulda* (2. Krøn. 34,22) – ikke ringe at sammenstilles med sådanne! Hun bar som de hele folket på sit hjerte og stod Gud nær.

Herren havde uddannet hende til dette høje »embede« i lidelsens hårde skole. Som ung havde hun drømt om et lykkeligt liv med sin elskede mand, men han blev revet bort efter kun syv års ægteskab.

Hvem kan sætte sig ind i hendes sorg og savn? Hun var vel ca. 25 år, da hun blev enke, nu var hun 84. Vore livsdage er halvfjerdsindstyve år, og kommer det *højt*, da firsindstyve (Salme 90,10), men Anna var fireogfirsindstyve, derfor siger Lukas, at hun var *meget højt* oppe i årene (36).

Hvorfor skulle hun leve så længe i enkestand og ensomhed? Fordi Gud havde brug for hende. Derfor var hendes alderdom ikke præget af resignation, men af den skjulte tjeneste. Hun veg ikke fra helligdommen, men tjente Gud med faste og bønner nat og dag (37). Hvor krumbøjet, affældig og udslidt hendes legeme end var, betød hun dog meget mere end de allerfleste i hendes samtid. Hvor mange unge med stærke legemer tør sammenligne sig med hende? I lidelsens og savnets skole havde hun lært, hvad man ikke kan lære andre steder. Hun havde lært Gud at kende i dybet af hans væsen og dermed i dybet af sit eget væsen. Hun forstod, at Gud aldrig knytter sit virke til menneskelig styrke af nogen art, så sandt hans kraft udfolder sig i svaghed.

Som Simeon var også hun rede, da Jesus kom. Hun trådte til i samme stund og lovpriste som han Gud. Kan du se hende for dig, den skrøbelige, ældede kone – der kommer hun støttende sig til sin stok – hendes ansigt er furet, men det stråler – lovet være Gud for hende og enhver anden gammel Anna – jeg kender adskillige af dem og kan slet ikke sige, hvad de betyder, thi det overgår alle menneskelige forestillinger! Å Guds folk, pas på den dyrkelse af ungdommen, der er på mode i kristenheden i dag! Den skader alle de unge, den gør dem ubrugbare i den virkelige tjeneste, den er en hindring for Åndens virke!

Hun talte om barnet

Anna behøvede som Simeon ikke lange forklaringer, thi hun havde som han øjne, der kunne se, hvad ingen anden kunne se.

Derfor talte hun om barnet. Det var *troens* ord. Men gamle Anna havde troens

Ånd og havde derfor ikke svært ved at tale troens ord om barnet med den overbevisning, kun Ånden kan give. Dermed var det samtidig *dårskabens* ord, thi hvem kunne se Guds frelse i det spædbarn? Sådant er det profetiske ord. Anna var profetinde!

Hun talte imidlertid ikke på må og få, men kun til *alle, der ventede Jerusalems forløsning* (38). Drevet af Ånden vidste hun, hvor hun skulle tie, hvor hun skulle tale. Anna havde tilbragt sit liv i den skjulte tjeneste, derfor kunne hun tale. Hun kendte den absolutte forskel imellem at *tie* og *tale* og ophævede den ikke med *snak*.

I Den hellige Skrift optræder kejser Augustus og kejser Tiberius som indramningen af billedet af Simeon og Anna. Mere er de ikke. Hovedpersonerne, om hvem opmærksomheden samles, er de to »ubetydelige« gamle, der har så stor en betydning for Gud.

Mon menigheden i dag dømmer tilsvarende?

Til slut

Simeon og Anna var oppe i årene, hun endda meget *højt* oppe i årene, men begge var mere vågne end de unge – så vågne, at de trådte til i det vidunderlige øjeblik, da Jesus var der!

Et liv med Herren er en stadig vækst, en stadig åndelig foryngelse. Herren havde noget til dem, som de i deres lange liv endnu ikke havde oplevet. Det har han også til dig og mig!

Lovet være Gud for de stille i landet, de gamle, der har båret livets byrder, de ensomme, enkerne, de udslidte, som tjener Gud i det skjulte! Lovet være Gud for alle dem, hvis legemer snart ikke kan mere, men som bliver i Herren og ikke selv forstår, at hans kraft udfolder sig i al deres magtesløshed, træthed og skrøbelighed. Uden dem var kristenheden endnu mere poppet og overfladisk, end den desværre er.